

Pas verschenen

Fabels van Max Velthuijs in muzikaal verteltheater.

12 Januari 2010

Archief

Anna's steen, Olifant en krokodil (+5)

Links

Zoeken

Colofoon

Allerlei schemerlampjes staan in de zaal aan de rand van de stoelenrijen. Het suggereert een huiselijke sfeer, en daarin wil de voorstelling ook baden. Een muzikale intro, en Bart Embrechts betreedt de huiskamer als verteller, in een kostuum dat in de lengte uit twee kleurhelften bestaat. Aan de ene kant is hij de verteller van de olifant, aan de andere kant is hij de spreekbuis van de krokodil. Als hij het publiek recht aankijkt, is hij de grote verteller. De olifant woont in een knus huis, de krokodil aan de andere kant in een leeg schraal huis. Een paar attributen zoals een zetel en een kist staan er ter illustratie. Op de achtergrond zijn er de muzikanten (Jan Blicck en Bart Van Aken). Hun muziek bestaat uit melodietjes, uit bruiteage, uit op hoorspelen geïnspireerde klankeffecten.

De sluwe krokodil zal de vriendelijkheid van de olifant misbruiken om aan woningruil te doen. De olifant beseft dan dat hij zijn woning kwijt is, probeert de krokodil met woorden weer tot andere gedachten te brengen, maar dat lukt niet. De olifant weet dan door een list de krokodil weer in zijn oorspronkelijke stee te plaatsen. Hij doet alsof hij een schat graaft in de tuin van zijn nieuwe (krokodillen)huis, en weet zo in te spelen op de hebberigheid van de krokodil. Dat eerste verhaal wordt heel suggestief verteld en verklankt, en je voelt de spanning in de zaal.

In het tweede verhaal is de krokodil een kunstenaar, en zijn buurman de olifant een kunstminnaar. De krokodil speelt daar handig op in. Om de knusheid die de olifant in kunst zoekt te visualiseren, gaat de verteller de zaal in. De schemerlampjes worden ontstoken, de verteller biedt een aantal mensen in het publiek thee aan. Met wat visuele effecten op een scherm ontstaat als het ware het ene kunstwerk na het andere, en vloeien ze in elkaar over.

In de eerste twee verhalen houden de muzikanten zich wat op de achtergrond, in het derde verhaal komen ze heel pertinent naar voor en spelen de verteller als het ware weg. Nu zijn zij de luidruchtige krokodil en de olifant die zich muzikaal laat meeslepen. Nu pas krijg je personificeringen van de twee dierenprotagonisten, nu pas zijn het "echte" personages op de scène. Beiden geven zich op het einde volledig over aan de muziek, en dat heeft wel effect op de kinderen die na een half uur heel stil zitten, meedeinen op de ritmes. Nu zijn het echte vrienden, en niet meer dieren die elkaar wantrouwen, op elkaar uit zijn en alleen aan zichzelf denken.

De gebrachte vertellingen zijn gebaseerd op verhalen van Max Velthuijs, die we vooral kennen van zijn kikkerverhalen en kikkertekeningen. Zijn Kikkers waren al meer dan tien jaar geleden de personages in een van de eerste succesproducties van Anna's Steen. Voor *Vos en Haas* (naar de gelijknamige kinderboeken van Sylvia Vandenheede) kreeg het gezelschap een paar jaar daarna projectsubsidie. Voor hun *Samen in bed* naar Gerda Dendooven kregen ze in 2002 ook nog wat geld van de Vlaamse overheid. Sindsdien moet Anna's Steen het op eigen kracht doen. Dat het gezelschapje dat blijft doen zonder een knieval tot het commerciële en animatieve theatersegment, is al artistieke lovenswaardig.

De nieuwste productie charmeert door zijn eenvoud, door zijn verbeeldend vertellen, door zijn bewegingsspel op de muzikaal uitgezette lijnen. Geen tierelantijntjes, geen levensgrote decorstukken en meubels, gewoon een minimum aan attributen, om zo de fantasie van de jonge kijkers te stimuleren. En dat lukt de spelers best wel aardig. Ik heb de voorstelling in een tamelijk grote zaal gezien, met een tweehonderd kinderen. Ik denk dat ze meer tot haar recht komt als er intiemer gespeeld kan worden.

auteur : Tuur Devens